

Imádság Sólyom Károly születésének 100. évfordulóján

Minden életnek Ura! Te voltál, Te vagy, Te maradsz életünkben és halálunkban is az egyetlen ÚR! Azért jöttünk most össze elhunyt testvérünk sírjánál, hogy hálával és örömmel köszönjük meg Neked az ő életét, szolgálatát, és közösen emlékezünk arra az emberre, férjre, édesapára, nagyapára, lelkészre, esperesre, püspökhelyettesre, Paks városának tanácstagjára, akinek élete 100 évvel ezelőtt, ezen a napon indult el Budapesten. Majd Hódmezővásárhely, Szeged, Sopron, Léva, Komárom, Tata, Tatabánya és a világ számos pontján át, nyolcvan év vándorlása után megérkezett ide, ahol most végső álmát alussza azok között, akiket annak idején ő kísért el utolsó útjára.

Szeretnénk most hálás szívvel és meleg szeretettel emlékezni, de főleg köszönetet mondani Neked Urunk, amit általa övéinek adtál: a családjáért, azért a közvetlen közösségért, akiknek a szívében a legtöbb szép emlék él, hisz ők ismerték a legjobban. Ők tudják leginkább, hogy milyen volt. Köszönetet mondani hitvesi hűségéért, odaadásáért, útmutatásáért és szeretetéért gyermekei, unokái iránt. Köszönetet mondani a lévai, komáromi, tatai, tatabányai, a paksi, gyülekezetekért, a Tolna-Baranyai egyházmegyeért valamint a Magyarországi Evangélikus Egyház Déli egyházkerületért, ahol hűségesen és fáradhatatlanul szolgált. Meggyőző erővel hirdette Isten igéjét, lelki és anyagi téren erősítette a gyülekezeteket, parókiát, ravatalozót épített, templomot újítt fel, megírta a számára oly kedves paksi gyülekezet történetét, amelynek élete jórészt az ő magvetése is. Tizenhét évig esperesként, két évig püspökhelyettesként lelkiismeretesen, szívvel és felelősséggel hordozta Jézus Krisztus egyházának és híveinek gondját. Hányszor hallottam és hallom mind a mai napig: „engem Karcsi bácsi keresztelt, konfirmált, esketett, ő temette édesanyámat, édesapámat, nagyszüleimet. Ő adott tanácsot, segített, amikor bajban voltam. Add Uram, kérlek, hogy életének szolgálata drága örökség legyen szerettei, gyülekezetei és a Te egyházad számára. Az emlékezéssel, ténylegesen, neki már semmit sem adhatunk, de mégis jól esik megállni és kimondani Neked és neki: köszönjük. Köszönjük, hogy az a szeretet, ami az ő életéből és szolgálatából felénk árad mind a mai napig elkísér.

Köszönjük Neked azt is, hogy te megerősítesz abban, ami számára oly fontos volt: a Benned való hitben és a Rólad szóló örömhír hirdetésében. A Te szereteted tartotta meg a Tőled kapott küldetésben, eredmények, sikerek, nehézségek és megpróbáltatások közepette. Akihez mindig rendíthetetlenül és fáradhatatlanul hűséges maradt. Te hordozd el bűneit is, Urunk, bocsásd meg mindazt, ami emberi gyarlóság volt benne.

Istenünk, köszönjük, hogy eddig mi beszélhettünk róla. De most elhallgatunk, szóljon most ő hozzánk! Vajon mit mondana? Ki tudja hány prédikációt mondott el szószéken, oltár előtt vagy itt a temetőben koporsók mellett, úton vagy útfélen? De hiszem, hogy minden prédikáció számára egy nagy célra mutató volt, rád Uram, az élő és feltámadt Krisztusra. Akinek megváltói műve által a halál nem megsemmisülés, hanem átmenet az örök életre. Sőt még ennél is több. Hazatérés! Haza, ahol szeretet vár, atyai szív fogad. Valószínű, ha élne, ezt mondaná ő is. Erre figyeljünk mi is. Légy áldott ezért Úr Jézus! Mert ez az igazi emlékezés! Követni életét, szeretetét, hitét, de főleg Téged Megváltó Urunkat, hogy mi is megérkezzünk a mennyei gyülekezetbe, ahová tartott, ahová tartunk mi is. Add Uram, hogy mindnyájan megérkezzünk! Ámen